

PsittaScene Vol. 22 nr 4, november 2010

Översättning Tiina Håkans/Lars Persson

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

- 2 Från skrivbordet - Steve Milpacher
- 3 Ett "inside"-arbete – reproduktiv biologi hos Lears ara
- 7 FlygaFritt/FlyFree:

Handel med vilda fåglar

Räddandet av gråpapegoja i Kongo

Händelser runtom i världen

- 12 Kakapon/ugglepapegojan och jag - en dokumentär i att göra
- 15 Ben från papegojor avslöjar – urgammal arauppfödning
- 18 PsittaNytt & händelser
- 19 WPT-kontakter
- 20 Papegojor i det fria: Lears ara

Varje dag får vi en påminnelse om den turbulenta värld vi lever i. Den tacksamhet som media numera har mättar oss och ger oss en känsla av överväldigande och oförmåga att handla. Ändå kan vi genom att visa hjälpsamhet i vårt dagliga liv verkligen påverka vår värld.

Den fantastiska responsen på aktuella händelser i Demokratiska republiken Kongo (DRK) de senaste 6 veckorna påminner mig om hur kraftfulla dessa handlingar kan vara (se hela berättelsen på sidan 8). Det började med att en kvicktänkt regeringstjänsteman agerade för att stoppa den illegala transporten av 523 vildfångade papegojor destinerade till husdjursmarknaden i Singapore. Hans handling som gjordes av medlidande ledde till ett stöd för vilket vi alla kan vara stolta över.

Dussintals personer tog tid i sina redan hektiska liv för att fokusera på dessa fåglars välbefinnande och då från de entusiastiska skötarna vid "Lwiro Primate Sanctuary" som nu hade hundratals nya munnar att mätta och till veterinärerna som reste från den krigsdrabbade regionen för att hjälpa till.

Att lägga till detta är de hundratals WPT-supportrarna som svarade på vårt brådskande upprop att ge donationer tillsammans med nödfonder som gjordes tillgängliga av "Natural Encounters Conservation Fund", Columbus Zoo och "Disney Wildlife Rapid Response Fund".

Det var en större konfiskation som gjordes i detta handelscentrum för fåglar som räddade hundratals mycket intelligenta fåglar från ett grymt och undvikligt öde. Många hundratals fåglar får sin frihet men det stärker också lokala medhjälpare och lokala regeringar att göra mer för att skydda det vilda. Denna inspirerande ansträngning stämmer överens med andan i FlygaFritt-kampanjen. Till er alla ger vi ett tack på papegojornas vägnar. Era handlingar av hjälpsamhet gjorde skillnad och ger en grund att stå på och ger stöd åt en positiv framtid för papegojor.

Bästa hälsningar,

Steve Milpacher

Direktör, affärsutveckling

Talesätt: "Hjälpsamhet är språket som den döve kan höra och den blinde se."

– Mark Twain

På våra omslag

FRAMSIDAN Förtroligheten hos detta häpnadsväckande par av Lears ara (*Anodorhynchus leari*) motsäger deras hemlighetsfullhet. Tills nyligen hade forskare aldrig studerat deras reproduktiva biologi inifrån deras bon. Nu har en helt ny mörk och instängd värld öppnats för våra ögon genom en ung brasiliansk akademiker som ger oss en "inside"-berättelse. © Sam Williams

BAKSIDAN Allt är bra hur olycksbådande det än ser ut. Denna knubbiga och friska Lears araunge reagerar helt enkelt på att en forskare gör intrång i boet och spelar död. Denna forskning innebär att man först klättrar nedför en väldig sandstensbrant för att sedan gå in i mörka tunnlar med olika fladdermöss, fågelspindlar och skorpioner och det är inget för mesar. © Erica Pacífico de Assis

Ett "inside"-arbete - Reproduktiv biologi hos Lears ara

Foton av och en intervju med Erica C. Pacífico de Assis – översättning av André Saidenberg

Vi fick första kännedom om Erica Pacífico de Assis arbete genom hennes handledare vid University of Sao Paulo, Prof. Dr. Luís Fábio Silveira och tyckte det var spännande att någon efter så många år slutligen arbetade inuti bona hos Lears ara (*Anodorhynchus leari*). De samlade inte bara biologisk data från bona hos häckande par som det var så desperat behov av utan de utvecklade också metoder att arbeta i dessa hålrum i branterna för att rädda ungar från oundviklig förlust. Vi är mycket glada att förmedla denna berättelse om Ms. Pacíficos forskning och är också tillfredsställda med att förmedla att vi 2011 kommer att stödja hennes fortgående forskningsprogram rörande den reproduktiva biologin hos Lears ara. - WPT

Hur startade du först arbetet med papegojor?

Min första kontakt med papegojor var på São Paulo Zoo, där biologen Fernanda Vaz lärde mig att sköta papegojungar. Jag hade tillfället att hjälpa till med uppfödandet av allt ifrån små rödstjärtsparakiter (*Pyrrhura*) till hyacintaror (*Anodorhynchus hyacinthinus*).

Mitt intresse i att arbeta med papegojor fördjupades då jag började följa ansträngningarna med att uppföda hotade arter som Lears och Spix ara (*Cyanopsitta spixii*) i fångenskap.

Då jag forskade i Lears aras naturliga historia insåg jag hur lite vetenskaplig information som fanns om den naturliga distributionen av denna art. Då jag betraktade svårigheterna i att föda upp Lears ara i fångenskap blev jag förvånad över att upptäcka att grundläggande information också saknades om dess reproduktiva biologi i det fria.

Med assistans av Prof. Dr. Luís Fábio Silveira från "the Ornithology and Conservation Laboratory" vid São Paulo University gjorde jag ett kandidatarbete inom hyacintara-projektet. Dr. Neiva Guedes undervisade mig om ytterligare teknik att samla data i fält och hur hantera ungar och bon (både naturliga bon och holkar).

Från detta ögonblick kände jag att forskningen om den reproduktiva biologin hos Lears ara skulle bli verklighet och en prioriterad verksamhet!

När började du arbetet i bona och vad är målet med din forskning?

Idén att arbeta i fält med Lears ara kom från samarbetet mellan "Ornithology and Conservation Laboratory", där jag började med en Masters-examen, och "Biodiversitas Foundation", en nationell myndighet i Minas Gerais vilken administrerar "Canudos Biological Station" som är den näst största platsen för reproduktion och rehabilitering.

Mitt projektfokus ligger på den reproduktiva biologin hos Lears ara och då på detaljer som äggläggning, antalet fertila ägg och kläckningsframgången hos varje kull, neonatal omvårdnad och utveckling, plundringsindex och potentiella rovdjur som tar ungar, dödlighets- och överlevnadsindex, beteenden som relateras till kläckning, häckning och kriterier då bon väljs. Vi fick ett anslag från "Foundation Boticário for Protection of Nature" och började studera Lears ara vid "Canudos Biological Station" i januari 2008.

Hur var det att klättra till bon under din första fälttripp?

Då jag först undersökte området insåg jag hur komplext arbete skulle bli och att den svåraste delen skulle bli att lokalisera bon jämfört med att få tillträde till dem.

Arorna lurade oss och det var förvånande att se hur de skyddade hålrum som faktiskt inte var bon. För att bestämma vad som var platsen för ett riktigt bo spenderade vi timmar att vänta på fåglarna då de kom och lämnade platsen och antecknade deras beteende för att uppskatta hur mycket tid som paren var i inuti hålrummen. Vid min första resa lokaliserade vi 27 bon och uppskattade att det gick att komma åt 10.

Och sedan uppkom ett nytt dilemma och det var hur man skulle applicera klättringsutrustningen på sandstensbranterna för att fira ned oss? Konventionella ankare skulle inte fungera och vi gjorde ett första och riskfullt första försök med järnstänger (avfall från byggplatser).

Under denna första expedition kom vi åt 2 bon. Ett innehöll fertila ägg och ett annat innehöll 3 ungar som var omkring 30 dagar gamla. Nära ett annat bo förlorade vi oss i gångarna som bildas i sandstenen och vi var oförmögna att lokalisera boet.

De som klättrade på denna tripp var Dorivaldo och Eurivaldo Macedo Alves (skogvaktare från "Canudos Biological Station") som snabbt lärde sig tekniken att fira sig ned. De lärde mig att komma över svårigheterna som fanns på de 80 m sandstensväggarna som fanns i centrum av en "caatinga" (övers. anm. LP: en vegetationstyp), ett semiaritt habitat i Brasilien.

Jag var under boet och hängde på klippväggen med guiderna Carlos Nogueira och José Cardoso, lokala innevånare, som med tålamod hjälpte mig att sköta de nykläckta ungarna, provta biologiskt material och ta fotografier. På följande resa förbättrade vi fångstmetoderna och tränade upp ett lag

av fältassistenter i att sköta ungarna, provta blod, märka dem och förse ungarna med mikrochips. Efter att ha övat åtskilligt kände jag mig säker nog att riskera min första nedstigning.

Hur såg bona ut?

Kan du vanligen ta dig in i utrymmet med ägg?

Vi undersökte 10 hålrum som användes av arorna och samlade information som aldrig tidigare hade rapporterats. Hälften av hålrummen bildade en enda trång och djup tunnel. Alla andra var gallerier som varierade i storlek utan igenkännbart system.

Hålrummen var 2-18 m djupa med utrymmen för ägg lokaliserade varsomhelst inom detta område. Forskarna måste vanligen gå helt in i utrymmet för att observera ägg och ungar och måste dessutom vara tillräckligt smala för att kunna detta!

Bona var i fullständigt mörker och fukt. Andra djur delar utrymmena med araungarna. Vi noterade tarantlar (fågelspindlar) eller skorpioner, skalbaggar, små gnagare och fruktätande fladdermöss. Vi lokaliserade de nykläckta ungarna inuti utrymmena med hjälp av lampor. Det var svårt att undvika fladdermöss och omöjligt att undvika deras träck som har en stark odör som sätter sig i kläderna!

När ungarna är små spelar de döda och vänder då sina magar och klor uppåt när de märker av rörelser inuti kammaren. Då de en gång öppnat ögonen gömmer de sig tyst i de inre delarna av kammaren och försvarar på så sätt datainsamlingen.

Använder Lears ara material från sandstenen eller annat slags substrat som bomaterial?

De väljer ett naturligt konkavt hålrum och lägger äggen på sanden. Jag observerade märken runt boet som visade att arorna utnyttjar omkringliggande material i viss omfattning. Det fanns emellertid två bon där äggen låg på en mjuk bergyta men detta påverkade inte kläckning eller ungarnas utveckling.

Har du upptäckt sjukdomar, plundring eller matbrist hos de nykläckta ungarna?

Under två års forskning har vi dokumenterat sex nykläckta ungar som dog av naturliga orsaker. Dödsorsak kan vara fall från boet under ett senare utvecklingsstadium, misstankar om plundring som dock inte är bevisat och brist på omvårdnad. Det senare rapporterades under ungarnas första 10 dagar i två bon med 3 ungar där icke-synkron kläckning orsakade att några ungar var anmärkningsvärt yngre och svagare än de övriga.

Förbättrade ni bona eller hjälpte fåglarna på annat sätt?

När två ungar föll från ett bo så föreslogs det att ingången till boet skulle förbättras för att undvika fler olyckor nästa häckningssäsong. Därför byggdes ingången om med samma sandsten uppblandad med betong och täcktes därefter med sand för att ersätta den glatta delen av ingången. Den stora frågan var om arorna skulle komma tillbaka för att använda boet efter den lilla rekonstruktionen. Men nästa år var de där igen och skyddade hålrummet och tog hand om två nya ungar.

I ett annat bo upptäckte vi ett 55 cm djupt hål mellan ingången och själva boet så vi täppte till hålet med sandstensmaterial. I ett annat intressant fall lade ett par sina ägg över en konkav plats som bildats av droppande vatten. Båda ungarna var ordentligt blöta av vatten och de hade en rejäl luftvägsinfektion. Vi beslöt dock att inte blanda oss i det hela denna gång. Båda ungarna utvecklades fint och blev framgångsrikt flygga.

Använder samma par samma hålrum varje år eller ändrar de sina boställen?

Det tycks som om de använder samma hålrumsår från år men vi har inte varit i stånd att ännu besvara denna fråga. Medan vår forskning fokuserar på att provta biologiskt material kan våra resultat appliceras på andra frågor som denna avseende denna arts egenskaper rörande populationsärfthet.

Vår huvudsakliga fokus ligger på att ta blodprover från ungarna för att testa syskonens relation i samma kull för att bekräfta om paret är monogama. Med våra prover kommer vi att kunna verifiera ungarnas relationer i samma kull i följande reproduktiva säsonger. På detta sätt kommer det att bli möjligt att testa hypotesen om eller inte boställena utnyttjas av samma par.

Hur många hålrumsår som tycks utnyttjade har använts i verkligheten?

Fram till nu har 30 hålrumsår observerats där ett par uppvisade beteende som indikerade intresse för bobygge. Av dessa hålrumsår utvaldes 13 för att utforskas. I alla tillgängliga 13 bon dokumenterades ägg och då ofta med 3 stycken.

Bon valdes att besökas och detta baserades på många timmars observation. Data om beteenden sammanställdes för att analysera frekvensen och varaktigheten av varje pars användande av hålrumsåret. Vi antog ett minimum av 30 minuter i ett hålrumsår och att detta då indikerade att hålrumsåret användes som häckningsplats och inte bara för undersökning.

Två av bona som undersöktes ledde inte till kläckning av ägg. Närvaron av ägg indikerar dock att 100 % av valda hålrumsår för inspektion användes för reproduktiva ändamål.

Har du upptäckt problem med mördarbin, häststyng och andra insekter?

Det fanns håligheter som vi inte kunde närma oss på grund av ett stort antal mördarbin. Tillika kunde jag se att närvaron av bin påverkade arornas ambitioner att bygga bon. Ett bo 5 m inuti hålrumsåret där reproduktiv framgång gick så långt tillbaka som till 1980-talet hade inte använts sedan 2006 på grund av bin. 2009 tog vi bort bina och sedan dess har arorna återtagit håligheten och kläckt framgångsrikt tre ungar.

Vilken är er största erfarenhet så här långt i arbetet med Lears ara i det fria?

Den bästa erfarenheten jag haft är att se närvaron av en forskare inte påverkar arornas häckning negativt. Mitt mest spännande ögonblick var ett dela branten med en vuxen ara (nedan) som insisterade på att ta hand om ungen även med ett rovdjur (jag) så nära.

Åtskilliga gånger observerade jag en vuxen fågel som blev kvar inuti boet även då forskare gick in. Det är häpnadsväckande att bevittna detta starka band mellan vuxna och deras ungar.

Rubriker:

Erica är en Master-student som studerar häckningsbiologin hos Lears ara, vilken är en sällsynt ara inom ett litet område i norra Brasilien.

Det är lite om den reproduktiva biologin hos den kritiskt utrotningshotade Lears ara delvis beroende på deras specifika habitat och otillgängliga bon. Denna ara är märkbart mindre än hyacintaran och står med gulare hud vid basen av undernäbben ("mandibula").

Timmar av observationer av vuxna Lears hjälper forskarna att lokalisera möjliga bon och att bestämma vilka håligheter som ska utforskas vidare. Efter det sänker teamet ned sig över krönet av den 80 m höga sandstensbranten och börjar systematisk kartering av tunnarna. Utrymmena är trånga och de vet aldrig vad som väntar.

När ett par kläcker tre ungar är den yngsta ofta märkbart mindre och svagare än sina syskon. Kompletterande matning har inte tillgripits men ungarna vägs, mäts, märks och förses med mikrochips och blod tas för viktig genetisk test.

Såsom hos andra papegojor visar Lears ara starka band med sina ungar och stannar ibland nära sina ungar trots forskarnas närvaro.

FlygaFritt/FlyFree

För ett år sedan etablerade World Parrot Trust det internationella initiativet FlyFree (FlygaFritt) för att skapa medvetande och stöd för det decenniumlånga arbetet att få ett slut med handeln med viltfångade fåglar.

Varför?

Under gångna åtskilliga decennier har handeln med fångade fåglar orsakat lidande och förlust av miljoner fåglar. Legal och illegal fångst till internationell husdjurshandel är destruktiv för de vilda populationerna. Ett fåtal fåglar överlever från fångst till försäljning. De som överlever bär många gånger på sjukdomar som förs in i de importerande länderna. Tack vare arbete som WPT hade som spjutspets i EU, har mycket av den internationella handeln nu upphört, men länder i Asien och mellanöstern importerar aktivt fortfarande viltfångade fåglar. Och det fångas fortfarande fåglar för att tillfredsställa lokal efterfrågan.

Hur?

FlyFree/FlygaFritt stödjer viktiga ansträngningar som görs av partnerorganisationer världen över - alla med viljan att stoppa handeln med vilda fåglar. WPT erbjuder logistiskt och operativt stöd för dessa grupper och i deras ansträngningar att införa lagar som skyddar fåglarna.

Många av våra mest fruktbara projekt i år har varit frisläppandet av konfiskerade fåglar. Dessa frisläppningar är spännande på många sätt – delvis därför det är en ren glädje att se fåglar som efter rehabilitering släpps fria men också på grund av den effekt och det växande intresse som vårt arbete skapar. Frisläppningarna ger också utrymme för myndigheter att utplacera nya fåglar som konfiskerats. De sänder ett positivt budskap till politiker och allmänheten om att värdesätta livet för fåglarna i det fria i stället för i burar. De ger folk, inklusive politiker, lokala ledare och barn, en möjlighet att delta i positivt bevarande av hotade arter och i olika framgångsaktiviteter. Frisläppningarna tillåter oss att återbesätta områden med fåglar där papegojor tidigare lokalt drivits till utrotning. De lär oss en massa om hur framgångsrikt det är att släppa papegojor i det fria samt ger oss ytterligare information i vårt arbete med hotade arter. Frisläppningarna är också påtagliga och är extremt positiva för de individuellt släppta fåglarna och skyddar slutgiltigt många från att tas från ett fritt liv.

Rubrik: Elfenbensparakiter (*Aratinga canicularis*) som såsom ungar har konfiskerats från samlare och de ser nu fram emot att släppas fria i Mazatlan, Mexico.

FlygaFritt/FlyFree

Den 18e september konfiskerades 523 gråpapegojor (*Psittacus erithacus*) som var ämnade att skickas till Singapore med förfalskade CITES-intyg vid Kavumu flygplats i Demokratiska republiken Kongo (DRK) i centrala Afrika.

Två timmar senare anlände fåglarna till "Lwiro Primate Sanctuary" i fruktansvärt tillstånd. Lwiro är ett räddningscentrum som härbärgerar över 100 föräldralösa chimpanser och apor och det har inga

existerande faciliteter för fåglar. Papegojornas ankomst var en stor utmaning för staben och de reserver som fanns där och det nödvändiggjorde ett brådskande alarm. "Vi hade ingen förvarning," sade Carmen Vidal, chefen för "Lwiro Sanctuary". "De berättade för oss att papegojorna skulle komma och sedan var de plötsligt här."

Konfiskeringen kom för sent för 29 fåglar som var döda vid ankomsten eller dog kort därefter. Några av de nästan 500 återstående fåglarna befanns bundna med varandra i vingarna. De hade ingen mat eller vatten sedan obekant tid. Deras situation krävde omedelbar aktion.

För att svara mot detta publicerade World Parrot Trust (WPT) omedelbart en vädjan och fick ett fantastiskt stöd som omedelbart gick som hjälp till fåglarna och deras skötare. Detta behov av hjälp är exakt skälet till att FlyFree-programmet initierades för ett år sedan. Det är också ett perfekt exempel på vad FlyFree står för, nämligen snabb och meningsfull aktion till de mest angelägna ändamålen för att få fåglar tillbaka till det fria.

Kongo 500-aktiviteten sammanfattad:

*Över 220 WPT-supportrar runtom i världen svarade på vårt nödrop.

*Columbus Zoo, "Disney Rapid Response Fund" och "Natural Encounters Conservation Fund" gjorde alla stora bidrag (se sid. 19).

*WPT sände inom loppet av några dagar medel till kostnaderna för mat- och husrum.

*Närings- och medicinsk expertis samt ritningar och planer till voljärer tillhandahölls.

*Extra medel sändes för att täcka konstruktionen av 8 stora voljärer.

*Tre veterinärer reste till Lwiro för att ge särskild medicinsk specialhjälp.

Dr. Davide De Guz, Dr. Gino Conzo (båda från Italien) och Dr. Noel Arienteireho ("Uganda Wildlife Education Center") anlände till Lwiro den 21a oktober. De förde med sig välbehövlig utrustning för anestesi (med hjälp av Dr. Collarile) och 4 kg andra produkter även de för medicinska ändamål donerade till Lwiro av GEAVET.

Veterinärerna arbetade under svåra förhållanden på grund av politisk oro i området. Förhållandena och seriositeten i arbetet accentuerade på ett tydligt sätt med vilken hängivelse de arbetade för att dessa fåglar skulle släppas fria. Lwiro ligger mycket avlägset och arbetar endast med mycket angelägna uppgifter. Grundläggande service kan vara svårt att finna efter många år av krig in DRK. Att i lokala förråd få tag på en syretank kan vara en stor utmaning.

Inledande undersökningar visade att de flesta gråpapegojorna led av parasiter främst bandmask. Angreppen var mycket allvarliga och orsakade tidig död. De resterande fåglarna behandlades individuellt med stor framgång och de behövde en andra dos efter 15 dagar.

Nu en månad efter deras ankomst har 460 fåglar överlevt. De flesta äter bra och är märkta och färdiga för frisläppande. Åtskilliga fåglar är dock sjuka och behandlas och undersöks i separata burar. En tredje grupp har skador på fjädrarna men är annars friska och kommer att släppas då fjädrarna återhämtat sig.

Detta är den första konfiskeringen i sitt slag i DRK men liknande illegala transporter har konfiskerats åtskilliga gånger under senare år i västa Afrika. Under en treårsperiod har över 2 700 gråpapegojor konfiskerats, rehabiliterats och släppts då så var möjligt i Kamerun. Transporter av gråpapegojor har också stoppats i Kenya och Bulgarien.

Det är värt att nämna att dessa omfattande illegala transporter inte sker dolt. De görs öppet genom att använda förfalskade tillstånd och detta bekräftar att det pågår en handel med vilda djur som orsakar dessa upprepade tragiska situationer.

IUCN-siffror som tillhandahålls av Birdlife visar att nästan en fjärdedel av existerande gråpapegojpopulationer fångas varje år och det gör dem till en av de mest utsatta papegojarterna för handel på den internationella marknaden. Det är en överhängande fara att handlare med andra arter som stora apor lätt kan använda etablerade handelsruttor och lätt gå över till papegojor och vice versa. Det är vårt hopp att denna konfiskering i DRK är ytterligare ett steg framåt mot att handeln med viltfångade gråpapegojor ska upphöra.

Se efter uppdateringar i PsittaScene och på ww.parrots.org/flyfree

Rubriker:

Efter ankomst då 523 gråpapegojor trängdes i sex små korgar och sedan släpptes i Lwiros klassrum. En temporär inomhusinhägnad konstruerades snabbt för användning (överst) medan åtta stora utomhusvoljärer kunde konstrueras.

Förberedelser rörande mat gjordes i stor skala då 10 kg serverades dagligen. Fåglarna uppskattade sin diet med kokta bönor och ris, majs, ananas, bananer, nötter och olja från palmer tillsammans med en rad andra saker.

Veterinärer från Italien och Uganda tillbringade 10 dagar i Lwiro för att hjälpa till med det individuella hanterandet av alla 500 fåglar och deras medicinska behov. Hängivna papegojskötare inhyrdes för att sköta den dagliga omvårdnaden.

FlygaFritt/FlyFree

Ett år efter starten har FlygaFritt blivit en utomordentlig succé. Över 20 000 besökare har sett FlygaFritts informationssidor på webben och erhållit ny förståelse för dessa komplexa frågor och de framgångsrika åtgärder som vidtagits. Mer än 300 personer har gjort donationer. Vårt arbete fortsätter expandera och vi välkomnar nya partnerorganisationer och vi avser göra FlygaFritt till en flerårig företeelse.

FlyFree/Flyga fritt-fonderna används för:

- *Hjälp till räddning, rehabilitering och frisläppning av fåglar som fångats för handel.
- *Vidare ansträngningar att konfiskera illegala transporter av papegojor.
- *Uppmuntra antagandet och införandet av lagar som skyddar papegojor.
- *Stödja globalt medvetande och utbildningsprogram.
- *Utveckla breda koalitioner för att stärka papegojornas situation.
- *Ge stöd åt forskning för att bättre förstå regionala aspekter på handeln.

1. Kongo

WPT har förutom sitt arbete med "Lwiro Sanctuary" avseende Kongo 500 (sid. 7) initierat undersökningar av "bais" (skogsröjning) i DRK för att bättre förstå hur dessa används av gråpapegojorna och i vilken omfattning lokalt tillfångatagande av fåglar förekommer.

2. Kamerun

WPT assisterade med konfiskering, rehabilitering och frisläppning av 1 500+ gråpapegojor (*Psittacus erithacus*) som togs tillvara av "Limbe Wildlife Centre" under en tidsrymd av endast ett par månader. Hjälpfonder och logistisk hjälp lossgjordes omedelbart för att få till stånd en omfattande vård av fåglarna. Stöd på längre sikt hjälpte de fåglar som senare kunde frisläppas genom rehabilitering.

3. Kenya

WPT sponsrade till delar ett arbetsmöte för att harmonisera kommunikation och samarbete särskilt rörande procedurerna att hjälpa gråpapegojor som var i transit. Vi gav också stöd till byggandet av en voljär för rehabilitering för konfiskerade gråpapegojor.

4. Indien

WPT stödde "Visakha Society for Protection and Care of Animals" med utbildning, medvetandegörande och kunskaper om konfiskering av fåglar. WPT gav också råd och finansiellt stöd till att rädda 74 inte flygga Alexanderparakiter (*Psittacula eupatria*).

5. Nepal

WPT och "Bird Conservation Nepal" studerade landets handel med viltfångade fåglar och kom fram till att människors ökande intresse för att ha fåglar som husdjur, för köttets skull och av religiösa skäl var de huvudsakliga orsakerna till ökad handel med fåglar. Man föreslog att en regional arbetsgrupp skulle inrättas vilket stöddes av regeringen.

6. Indonesien

WPT hjälpte till med frisläppandet av den extremt sällsynta Mitchells lori (*Trichoglossus haematodus mitchelli*) på ön Nusa Penida. Denna art har på grund av handel reducerats till en handfull återstående fåglar.

7. Argentina & Chile

WPT funderade tryckningen av informationsbroschyrer till skolbarn om Patagonienparakiten (*Cyanoliseus patagonus*), en art som ofta förekommer i lokal handel. Vi funderar också skyddet av en koloni av den sällsynta chilenska underarten som har varit under starkt tryck senare år.

8. Guatemala

WPT stödde "the Wildlife Rescue and Conservation Association" (ARCAS) med att återbörda 80 fåglar (aror och kilstjärtsparakiter) till "Rio Azul-Mirador National Park" i norra Guatemala.

9. Brasilien

WPT har arbetat tillsammans med "Associação Bichos da Mata" (ABM) i frisläppandet av 47 fåglar (amazoner och aror) i Pantanal i Brasilien. Vi deltog i senaste frisläppandet med nästan 100 blåpannade amasonpapegojor (*Amazona aestiva*), gav 12 band med sändare och deltar i observationerna av fåglarna efter frisläppandet. WPT stödde också till delar ett arbetsmöte med IBAMA São Paulo och ABM i arbetet med rehabilitering och frisläppande av papegojor. Vi gav också nödhjälp till 300 fångade amasonpapegojor.

10. Mexiko

WPT gav teknisk hjälp och ringar till Conrehabit i Mazatlan Mexiko (se fotot på sid. 7) för rehabilitering och frisläppning av över 250 konfiskerade ungar av elfenbensparakit (*Aratinga canicularis*).

11. Belize

WPT gav hjälp i samarbetet med "Belize Bird Rescue" till rehabilitering och frisläppning av konfiskerade fåglar. Vi deltog i frisläppningen och gav utrustning till märkning samt den ledning som behövdes.

12. Honduras

WPT hade möte med tjänstemän i Honduras rörande den omfattande handeln med djur till Nicaragua. Nära staden Copan initierades ett nytt projekt för att rehabilitera och släppa ljusröd ara (*Ara macao*) i "UNESCO National Heritage Park and Archaeological Site".

Kakapon/ugglepapegojan och jag

Av Scott Mouat

Under min uppväxt i Skottland hade jag vissa uppfattningar om lokalt djurliv. Jag förutsatte att de flesta däggdjur levde på marken och att fåglarna utan undantag flög. Jag reste för sju år sedan till andra sidan jorden till Nya Zeeland och där blev mina uppfattningar både ordgrant och bildligt omkullkastade. Här flög en del ursprungliga däggdjur samtidigt som många av de ursprungliga fåglarna inte kunde flyga. Fåglarna i den här världsdelen har förkärlek för att vara annorlunda men skiljer sig från mängden till och med bland de egendomliga. Ugglepapegojan (*Strigops habroptilus*) är världens enda nattpapegoja som saknar flygförmåga och utför en parningslek. Om du tycker att det är konstigt att en fågel överger flygförmågan och dagsljuset, så måste du betänka att Nya Zeeland är ett land där den normala evolutionen kom på skam och livet bestämde sig för att prova på något lite annorlunda.

Den här historien började i slutet av februari 2008 och jag satt inklämd i ett litet gömställe på en av "Whenua Hou's" mera synliga bergstoppar. "Whenua Hou", som också kallas för "Codfish Island", ligger ca 20 km från Nya Zeelands sydkust. Den är ett hem för världens enda häckande population av ugglepapegojor och jag satt placerad vid kanten av en hannes häckningsplats. Natten utan månsken var helt svart. Men med min infrarödkamera och med hjälp av några noggrant gömda infraröda lampor syntes en kuslig svartvit bild av en väl röjd stig i ett busksnår. I mitten av det vid en liten buske låg en liten grund insänkning ungefär lika stor som en fruktskål. "Bill", min huvudrollsinnehavare, var ett vanedjur. Trettio minuter efter mörkrets inbrott skulle han komma från busksnåret och överraskande smyga obemärkt in i skålen. Skålen är egentligen Bills "barstol" och på den sitter han och sjunger en ballad som kunde få själva Tom Jones i tårar. Det börjar med ett gigantiskt sväljande av luft, snabbt följt av ett och flera till och varje sväljande ökar hans midjemått tills han är så svullen att han knappt kan röra sig. Det som följer är utan tvekan ett av de mest främmande ljuden jag har upplevt, en låg och subsonisk ljudbang. Från fyra meters avstånd hör jag inte lika mycket som jag känner ljudet vibrera i min maggrop. Genom kamerans sökare kunde jag se den intensiva fysiska ansträngningen som krävs för att skapa detta ljud som bär över hela ön.

Jag höll på att göra en film "The Unnatural History of the Kakapo" (ugglepapegojans onaturliga historia), en dokumentärfilm om "Kakapo Recovery Program" (ugglepapegojans återhämtningsprogram). Jag hade fått möjligheten att göra en inspelning om en ansträngning som gjorts för fåglarnas återhämtning, egentligen ett ambitiöst projekt som syftade till konstgjord befruktning. Folk på Nya Zeeland känner onekligen nationalistisk stolthet över sin älskade papegoja och kommer att göra allt för att säkerställa papegojans överlevnad. Jag känner inte till om någon annan fågel har blivit så hjälpt, stöttad, undersökt, uppmärksammas och bortskämd som ugglepapegojan, i bevarandets namn borde jag tillägga. Men det som var mest häpnadsväckande var att under alla de här åren som folk har tillbringat med den här enastående papegojan, har ingen sett när två ugglepapegojor parar sig. Det var fortfarande ett icke-observerat och icke-filmat

naturfenomen och filmskaparnas riktiga heliga graal.

Och det blev det så att jag satt en hel månad i ett kallt, trångt gömställe och tittade på en av världens sällsyntaste papegojor utföra sin bisarra nattributal. Vi satt tillsammans i mörkret, höll tummarna och önskade att det just inatt skulle vara den natten. Men 200 meter längre bort var det Ox, Bills närmaste granne, som fick allt att rulla på. Jag bestämde mig för att flytta gömstället och filma honom istället. Varje ugglepapegoja har en liten sändare som hjälper rehabiliteringsteamet att följa deras rörelser. Under 25 nätter var allt jag hörde via min mottagare endast signaler från ivriga hannar. Mina möjligheter att filma häckande ugglepapegojor höll på att ta slut men under natt 26, då jag bara hade fyra nätter kvar på ön så vände lyckan strax efter midnatt. Min elektroniska mottagare lokaliserade signalen från en honas sändare. Jag hörde pipljudet i min öronsnäcka och att hon var i närheten. Jag tryckte på knappen 'spela' i kameran och satt helt stilla och tittade på Ox och lyssnade på hans ljudliga läte i sin skål och på piip, piip, piip från honans sändare. Fyra minuter gick. Ox fortsatte att låta men honan visade sig aldrig. En minut senare började signalen försvinna. Hon var på väg bort och mitt mod sjönk. Jag satt där en timme, frustrerad och då hon kom tillbaka gjorde hon samma nedstämmande reträtt. Hon gjorde besök fem eller sex gånger, men vid 5.30 på morgonen började mitt adrenalin ta slut och jag bestämde mig för att hon inte säkerligen inte kommer tillbaka. När honans signal hade försvunnit stängde jag av mottagaren och satt i tystnaden och iakttog Ox sista ljud före soluppgången. Plötsligt var han borta, en start som Usain Bolt hade blivit stolt över. Jag satte snabbt på mottagaren igen och till min överraskning hörde jag honans signal starkare än någonsin. Jag vände kameran snabbt men kunde inte se dem. Sedan hörde jag dem – det tydliga ljudet av flaxande vingar och tunga andetag. De var strax utanför gömstället! Jag satte kameran i sidofönstret och där var de. Lyckligtvis var det precis tillräckligt med ljus för att filma. Olyckligtvis var filmen nästan slut! Men som tur var så var de där över 40 minuter vilket var mer än tillräckligt för att kunna hinna byta film och få min heliga graal. "The Unnatural History of the Kakapo" var färdig i september 2009 och den har hittills vunnit sju nationella och internationella pris.

Se www.parrots.org/kakapo för att införskaffa DVD (25.00US\$, 17.50£).

Scott Mouat är producent, regissör och filmfotograf i sitt eget företag, Elwin Productions, specialiserad på naturfilmer. Han har producerat två oberoende filmer "Primeval Paradise" och "The Unnatural History of the Kakapo".

www.elwin.co.nz

Bildtexter

Den unika ugglepapegojan, störst, tyngst, den som lever längst, den enda nattpapegojan och den som saknar flygförmåga och den som utför parningslek. Finns bara på två avlägsna, rovdjursfria öar på Nya Zeeland och alla 122 kända fåglar har radiosändare.

Spelplats och skål. Filmfotograf Scott Mouat gör sig färdig för nattlig filmning av ugglepapegojan Bills omsorgsfullt underhållna spelområde (bar mark till höger)

Sällsynt möjlighet. Tillgång till Codfish Island och artens enda häckande population är strängt begränsad av "Kakapo Recovery Programme".

Sidotext

Status: Kritiskt utrotningshotad. Bara 122 levande individer är kända (februari 2010).

Storlek/vikt: Hannarna är upp till 60cm och väger 2-4 kg.

Ålder: förväntad ålder 95 år. Den äldsta blev 120 år.

Häckning: Ugglepapegojan är den enda arten av papegojor i världen som saknar flygförmåga och den enda papegojan som har en polygam parningslek som en del av häckningen. Spelet är en konkurrensbetonad parningsuppväning. Under häckningsperioden går hannarna upp till 7 km för att

nå bergstoppar och bergskammar där de tävlar med varandra för att säkerställa sin egen spelplats. Varje spelplats består av en eller flera tefatsformade "skålar". De här skålarna är grävda i marken och de förstärker hannarnas lockrop. Varje hannes skålar bildar ett nätverk av spelplatser. Flera spelplatser och skålar bildar en arena. Hannarna utför sina läten i genomsnitt åtta timmar per natt under tre till fyra månader. Dånande lockrop attraherar honorna och dessa måste också gå flera kilometer till spelarenan. Honorna återvänder sedan till sitt eget område efter parningen och hannarna fortsätter att ropa och önskar att de kunde locka fram en hona till.
Källa: Wikipedia, parrots.org och kakaporecovery.org.nz

Ugglepapegojans onaturliga historia

Film och berättelse av Scott Mouat

Denna lugna och oförglömliga film skildrar ugglepapegojans liv och papegojans nära döden-situation för fågeln är världens mest utrotningshotade vilda papegoja utan flygförmåga. Denna blida fågel som inte var rustad för människans och hennes olika djurs invasion, troddes vara utdöd i början av 1970-talet. Scott Mouat har gjort en elegant film som för tittaren genom ugglepapegojans väldigt ovanliga historia, papegojan som är så pass ovanlig att den gräver dammiga skålar i marken för sin parningsritual. Det här är grunden till filmen, en berättelse om ensamma hannar, brist på honor att häcka med, svårigheter med ofruksamhet och inavel och dessa papegojors mångåriga frånvaro i världen. Utan de hjältemodiga insatser som Don Merton, Ron Nilsson, Ron Moorhouse och "Kakapo Recovery Programme", flera sponsorer på Nya Zeeland och Dr. Juan Blanco, expert med magiska fingrar som rör fåglarnas insemination, har utfört, hade ugglepapegojan liksom öns moafåglar och andra fåglar som saknade flygförmåga, bara blivit ett avlägset minne. En hjärtskärande tanke för oss alla. Man tittar på den här filmen om och om igen.

Filmrecension av Desi Milpacher.

Ben från papegojor avslöjar, forntida uppfödning av aror i Chihuahuaöknen

Av Andrew D. Somerville

Tänk att du är en köpman och du har tillbringat de två senaste veckorna genom att resa till fots från Stilla havets kust till Chihuahuaöknen i nordvästra Mexiko. Tiden är 700 år före nutid och du har aldrig sett en häst eller en åsna och din packning är full av sälartiklar för att göra affärer i fjärran samhällen. På avstånd börjar du se konturerna av ett stort indianhus av soltorkat tegel, fyra våningar högt, som fångar de sista strålarna från solnedgången. All trafik verkar vara samlad till detta livliga centrum. Rök från otaliga härdar stiger upp mot himlen och du känner doften av rostad majs. När du kommer till stadens utkant hör du ett främmande ljud som kommer från byn, någonting som du aldrig tidigare har hört. Hundratals papegojor skriker när de slår sig ner för kvällen. Då du nått ditt mål för resan kan du se dem. Klarröda och gröna aror sitter på taken i byn, sitter i burar och flaxar med sina vingar i kvällens skymning. Indianbyn är Paquimé, en forntida stad och det som är nytt för dig, är att du precis har anlänt till den sista och största indianbyn i den sydvästra kulturregionen som hade ett nästan industriellt program för forntida uppfödning och handel med aror. Chihuahuaöknen i nordvästra Mexiko verkar vara ett osannolikt ställe för omfattande hantering av tropiska fåglar. De kuperade bergen som täcks av ökengräs och Yucca (övers. anm. LP: underfamilj av Agave) under torrperioden liknar mera ett ödsligt månlandskap än en plats för färgrika papegojor. Men hundratals år innan Columbus satte sin fot på Amerikas kontinent hade befolkningen i denna torra region grundat en framgångsrik koloni med både ljusröda aror (*Ara macao*) och mindre soldataror (*Ara militaris*). De främmande ljuden och synen av deras regnbågskimrande röda och gröna fjädrar mot det naturligt bruna i öknen måste ha varit häpnadsväckande och ovanligt för besökare i regionen.

Under 1960-talet grävde arkeologer fram en tredjedel av denna pre-latinamerikanska bosättning som

låg precis söder om gränsen New Mexiko/Chihuahua och man fann till sin förvåning över 500 skelett av aror som var begravda överallt på platsen. Några av dessa var av mindre soldataror och det är känt att deras utbredningsområde nådde Paquimé, men åtminstone 322 av skeletten var av ljusröda aror och de finner man bara i tropiska låglandsskogar. Ett sådant närmast beläget område låg i södra Tamaulipas i Mexiko mer än 500 km söder om det dammiga ökencentrumet Paquimé.

Man överdriver inte om man säger att det forntida folket i Paquimé var besatta av ljusröda aror. Lokala krukmakare skapade keramikkarl med arabilder, de målade stiliserade arahuvuden på lergods och arornas fjädrar användes till huvudbonader och i andra prydnader. Den ljusröda arans färgrika fjädrar kan ha varit viktiga i ritualer som förknippades med solen, fruktbarheten och för att framkalla regnperioder liksom för ekonomiska och politiska ändamål. Fortfarande är arans fjädrar viktiga för moderna indiagrupper i Arizona och New Mexiko (se PsittaScene 21.4, nov 2009)

Forskare har funderat i decennier på om dessa papegojors närvaro i Paquimé var ett bevis på att det forntida folket i Paquimé hade konstant långdistanshandel med södra mesoamerikanska grupper, sådana som tolteker (övers.anm.LP: mexikanskt folk besläktat med aztekerna), för att skaffa de här högt värderade fåglarna eller om de faktiskt hade utvecklat metoder för att föda upp en koloni ljusröda aror i deras nya ökenhem. En färsk studie av mig själv och två antropologer från Arizona State University, Ben Nelson och Kelly Knudson, har spritt nytt ljus över denna fråga. Men innan jag berättar om upptäckterna är det värt att säga några ord till om den forntida bosättningen i Paquimé. Paquimé har förundrat forskare i generationer. Bosättningen som nådde sin högtid mellan åren 1250-1450 e.Kr. består av en gigantisk indianby uppbyggd av soltorkat tegel, vilket liknar kända urbana indiankulturer i sydvästra Nordamerika som Hopi och Zuni. Men många särdrag gör den unik. Framförallt är platsen gigantisk. Med över 1 000 rum och fyra våningar höga hus var Paquimé en av de största indianbyarna i hela sydvästra kulturregionen. Men de unika särdragen slutar inte där. Utgrävningarna vid Paquimé har avslöjat ytterligare flera konstverk och en arkitektur som tycks indikera att Paquimé hade kontakter med komplexa urbana samhällen i södra Mesoamerika (t.ex. tolteker). Paquimé hade till exempel två bollplaner i mesoamerikansk stil som användes för att utöva forntida sport (sannolikt någon sorts blandning av amerikansk fotboll och basketboll). Oansenliga pyramidhögar/vallar omringade byn och man hittade många mesoamerikanska artefakter (övers. anm. LP: av människohand fabricerat föremål, konstprodukt) överallt i byn inklusive kopparklockor, snäckskal och ljusröda aror förstås. Dessutom flera mesoamerikanska gudar som den befjädrade ormen Quetzalcoatl målad på färgrika keramikkrukor. Var Paquimé en utpost för ett fjärran mesoamerikanskt imperium? Kanske en avsiktligt placerad marknadsplats i regionen? Eller var det en sydvästlig by som tillägnade sig mesoamerikansk stil och objekt till sin kulturella repertoar? För att undersöka de här frågorna försökte vi fastställa om de ljusröda arorna faktiskt var uppfödda i Paquimé eller om de konstant blev importerade från mesoamerikanska centran i söder. Om fåglarna faktiskt var uppfödda i Chihuahuaöknen kunde man anta att Paquimé var en sydvästlig indianby i mesoamerikansk stil. Om fåglarna var importerade betydde det att stället hade nära kontakter med mesoamerikanska samhällen.

Var och en vet att "du är vad du äter". Men du kanske inte inser att samma talesätt också tillämpas på djur. Däggdjurs och fåglarnas skelett består av grundämnen som kol och syre vilka kommer från deras föda och dricksvatten. När man analyserar skelettets kemi kan man fastställa sådana saker som vad djuret har ätit och i vilken miljö det har levt under sitt liv. Som det visar sig är majs (*Zea mays*) en kemiskt unik växt i området och fåglarna eller människorna som åt majs har en karakteristisk kolisotop i bensusstansen. Eftersom ljusröda aror inte hade tillgång till majs i sin naturliga miljö, bortsett från plundring av skördar, skulle den kemiska signaturen av majs i benen indikera att de var uppfödda i fångenskap. Papegojorna älskar majs och det var en jordbruksspecialitet i Paquimé. Syre liksom kol är ett annat ämne som kan ge oss värdefull information om arornas forntida liv. Benvävnadens syre kommer i första hand från dricksvattnet och olika regioner har olika proportioner

av syreisotoper i lokala vattenkällor på grund av skillnader i nederbörd, höjd, temperatur och lokal fuktighet. Därför ger den unika proportionen av syreisotoper i skelettet en grov fingervisning om regionen där djuret levde sitt liv. Vi vet att vattnet i arornas naturliga tropiska skogar avsevärt skiljer sig från vattnet i Paquimé-området.

Med detta facit i handen om förväntade kemiska kännetecken analyserade vi 30 ben som tillhörde ljusröda aror i Paquimé. De var ett lån från "Museo de las Culturas del Norte" i "Casas Grande" i Chihuahua, med lov beviljat av "Instituto Nacional de Historia e Antropología". Vi blev överraskade över att alla aror hade en diet som innehöll en stor mängd majs. Kanske "stor" är en underdrift. Det genomsnittliga procenttalet av majs i föda var 94%! De här fåglarna åt praktiskt taget ingenting annat än majs. Vissa mönster i datan antyder att yngre aror hade uppskattat en mera varierad föda (mestadels majs i alla fall) men när de lämnat den första tiden i boet, var det inget annat än majs. Det verkar alltså som om fåglarna hade levt sitt liv i fångenskap från ägg till grav. De här var inga viltfångade fåglar från låglandsdjungeln utan de hade levt hela sitt liv med människor och blivit matade av människor. Men hände det i Paquime?

Data om syre visar att Paquimé faktiskt var den enda plats som fåglarna någonsin kom i kontakt med. Syrevärdena i olika aroskelett verkar samstämma med lokala nederbördsmodeller i norra Chihuahua. Den här upptäckten antyder att fåglarna inte var exotiska importartiklar utan uppfödda i fångenskap i öknen. Värdena på både kol- och syreisotoperna ger starkt stöd till uppfattningen att Paquimé hade utvecklat eller skaffat via upplärning av experter i söder kunskaper i hur man upprätthåller och uppföder en stor population av ljusröda aror. Det var antagligen för fjädrarnas skull som då användes i politiska och rituella sammanhang. Arkeologiska bevis visar att de med framgång drev denna verksamhet i åtminstone 200 år!

Det har säkert varit någon sorts kontakt i sydvästra Amerika inklusive Paquimé och sydliga samhällen i Mesoamerika. Vi har visserligen nyligen förstått att forntida invånare i Chaco Canyon i New Mexiko hade tillgång till kakao- (choklad) drycker, en växt som bara växte i Mesoamerika. Och vi ska inte heller glömma att arorna först införskaffades via handel. Våra data antyder att Paquimé hade viss självständighet och att man inte litade till konstant stöd från från mesoamerikanska samhällen för att få fart på egen ekonomi. Genom att ägna sig åt producera och sen sälja eller skänka högt värderade papegojor och fjädrar kunde folket i Paquimé se sin egen status växa i regionen. Eftersom de redan kontrollerade leveranser av andra artiklar med hög status som armband av snäckskal och kopparklockor, blev Paquimé snabbt en av de mest komplexa och betydelsefulla indianbyarna i denna forntida Nya värld.

Andrew Somerville är Ph.D student i biologisk antropologi vid "University of California", San Diego.

Bildtexter:

Ljusröda aror var särskilt värdefulla i indianbykulturer som var framgångsrika i uppfödande och handel med aror i norra Mexiko för 700 år sedan.

En vy över indianernas arkitektur i Paquimé. Under sin storhetstid hade husen fyra våningar.

Boställen för aror gjorda i soltorkat tegel med entréstenar i "donut"-form har påträffats i Paquimé.

Vittnesbörd om uppfödning av aror, konstverk, fjädrar och ben ger en fascinerande bild av att man skötte aror för hundratals år sedan.

Stiliserade aramotiv på detta Ramos Polychrome (mångfärgat) -kärl från Paquimé visar arornas

betydelse för kulturen.

Citat: Paquimé har verkligen utvecklat kunskapen att upprätthålla och uppföda ljusröda aror, antagligen därför att fjädrarna användes i politiska och rituella sammanhang.

PsittaNytt, Papegojhändelser

IAATE årliga konferens

16-19 februari 2011 i Pittsburgh, Pennsylvania, USA

Från dess start har IAATE främjat informationsutbyte via en fyradagars årlig konferens. Konferensen har vuxit till en av de viktigaste sammankomsterna för djurexpertter med särskilt intresse för fågelarter. Strukturerade sammanträden, informativa seminarier och sociala händelser erbjuder deltagarna en ideal möjlighet till informationsutbyte. "National Aviary" i Pittsburgh är konferensvärd 2011. Bland talarna finns Dr. Todd Katzner som är "Aviary's Director of Conservation and Field Research" och han kommer att tala om sin forskning inom bevarande. En annan talare är fågelveterinären Jeleen Briscoe som berättar om lagen om djurens rätt.

www.iaate.org cfo@iaate.org +1 407-808-9254

Papegojnyheter

Papegojan hindrar ett anhållande

Barranquilla Columbia-polisen anhöll en papegoja en onsdag. Papegojans uppgift var att varna ett lokalt droggång för polisrazzior. Papegojan blev anhållen när polisen ansåg att gripandet av lokala droghandlare spolierades på grund av papegojan som helt plötsligt hade börjat skrika "spring, spring!" och därigenom förstörde polisrazzians överraskningsmoment. "Det var en märkvärdig varelse som vi tyckte var riktigt rolig. Tydligen var fågeln tränad i att varna sina ägare för poliser", berättade en polis till lokaltidningen El Heraldo. Den varnande fågeln anhölls eftersom dess bur hindrade polisens tillträde. Under kvarhållandet i häktet bestämde sig polisen för att kalla fågeln för Lorenzo. "Lorenzo har inte talat sedan häktningsbeslutet".

Källa: www.colombiareports.com

Papegojresor

Brasilien 2011: Pantanal Wildlife Safari

28 maj – 6 juni 2011; Valfri hyacintara-förlängning till 12 juni

Ge dig själv den bästa semesterpresenten någonsin! Kom med WPT och "Tropical Nature" till denna ditt livs äventyrsresa till en av de mest mångfacetterade platserna på Jorden. Vi kommer att besöka tre av de bästa ställena i världen för blågula, rödbukade och hyacintaror. Vi kommer att besöka ett unikt ekosystem som heter "Hole of the Parrot" (papegojornas håll) för att titta på och fotografera grönvingade aror och många andra arter. Vi kommer att tillbringa två hela dagar på "Pantanal Wildlife Center", en världsberömd destination för naturälskare. Förutom mäktiga fåglar, kajmaner, apor och tapirer är det också ett hem för världens enda tama grupp av jätteuttrar! Missa inte denna oförglömliga resa!

www.parrots.org/parrottrip, liz@tropicalnaturetravel.com, Elizabeth Sanders + 1 877-888-1770

WPT-folk

World Parrot Trust uppskattar mycket att välkomna åtskilliga nya representanter runt om i världen. Då vi har representation i många länder så tillåter WPT att WPT-medlemmar arbetar på eget språk och med egen valuta. Våra representanter hjälper oss att ta del av lokal politik och olika händelser som berör papegojornas bevarande. De är dessutom WPTs röst och ansikte i sina egna länder. Steve Boyes är måhända välbekant genom sitt arbete med Kappapegojan samt genom sitt bidrag till våra "online" bloggar. Han har arbetat med oss i samband med handelsfrågor i Afrika under många år och är nu vår representant där.

Jim McKendry är också en parrots.org "bloggare" som har arbetat med papegojor i australiensiska

zoos och leder "workshops" i beteendeträning och skriver om papegojfrågor för många organisationer då han inte är alltför upptagen med undervisning. Jim tillsammans med Nic Bishop representerar WPT Australien.

Nic har tillbringat många år som papegojtränare i olika zoos världen över, sköter tränings"workshops" och har involverats i bevarandeåtgärder för papegojor i många år.

Avin Deen är ledningskonsult från Bangalore och har varit WPT-medlem sedan 2001. Han är mycket intresserad av att hjälpa till med främjandet av WPT i Indien.

Letar du efter någonting till din papegoja eller till din vän som gillar papegojor? Leta inte mera utan besök www.parrot.org

Tack

Fågelshow för bevarande

Hjärtligt tack till Steve Martin och hans utomordentliga "Natural Encounters Inc. team". De donerade tillgångar till World Parrot Trust via årets flyg fritt -show. I show var det flera otroliga fåglar och bland dem en driftig kråka som hjälpte åskådare att donera pengar medan de lärde sig mera om World Parrot Trust. Alla donationer går till "Natural Encounters Conservation Fund" (NECF), som får alla sina tillgångar via "Natural Encounters Inc." som är helt ideell. Därför går alla donationer via NECF 100-procentigt till bevarandeprojekt. Steve's "World of Birds Show" och NECF har donerat över 600,000\$ till bevarandeprojekt under de senaste 20 åren. Den sympatiska kråkan i årets show i San Diego fick ihop 54,858\$ i donationer för WPT.

Gråpapegojor

NECF, Columbus Zoo och "Disney Worldwide Conservation Fund Rapid Response Grants" gav betydelsefullt bidrag till att skaffa första hjälpen för gråpapegojor i Lwiro. Resultatet av deras donationer är påtagliga och uppskattade av både fåglar och deras skötare. Se sidorna 8-9.

Blåstrupiga aror

"The Mohamed bin Zayed Species Conservation Fund" är en filantropisk gåvofond grundad för att ge målinriktade bidrag till initiativ rörande enskilda arters bevarande. Vi är hedrade att vi erkänns i det översta skiktet genom vårt bevarandearbete av blåstrupiga aror (*Ara glaucogularis*). Ett varmt tack till "Mohamed Bin Zayed Foundation" för generöst stöd till detta viktiga arbete. Vi uppskattar verkligen också det kontinuerliga stödet från "Point Defiance Zoo" för blåstrupiga aror. Bevarandekommittén i djurparken har varit flitigt knuten till detta projekt med värdefullt pågående stöd. "Rufford Small Grants for Nature Conservation" (RSGs) har varit en del av "Rufford Maurice Foundation" i 8 år. Under denna tid har de gett stöd åt över 900 projekt i över 95 länder. RSG är numera en stolt bidragsgivare till WPTs Igor Berkunsky och det blåstrupiga ara-teamets arbete i Bolivia.

Till WPT-medlemmar i Sverige

Medlemsavgiften för 2011 kan inbetalas direkt till WPT England genom att gå in på hemsidan www.parrots.org.

Det går även att betala in 325:- till SEB 373-9505 i det fall ni inte har möjlighet till internetuppkoppling så förmedlar jag uppgifterna till England. Kontakt: (wptlars@gmail.com).

Eftersom detta är det sista numret för 2010 så önskar Tiina och Lars en trevlig helg framöver!